

И слугата, като погледна момчето, пусна го въ чакалнята.

Джимъ, нерешително влезе и застана до вратата и запита страхливо.

— Стана ли г-нъ докторътъ? Мога ли да го видя?

— Стана. Той има операция, затова рано стана, за да се приготви.

Слугата излезе.

Следъ нѣколко минути при Джимъ дойде високъ, бѣлокосъ господинъ, съ умно и привлекателно лице.

— Какво, вие имате боленъ? Опасно боленъ?

— Тя, г-нъ доктроре, цѣла нощъ не е спала, охка и вечерята нищо не яде.

— Е, хайде да вървимъ по-скоро, азъ имамъ половинъ часъ свободно време и мога да дойда при вашата болна, момченце, — съ добродушна усмивка, каза докторътъ.

Той облече палтото си, отвори вратата, остави момченцето да върви напредъ и тръгна следъ него.

„Фифи“ лежеше въ своето кюшенце и жалостно охкаше. Носътъ ѝ бѣще сухъ, а очитѣ мжтни. Ето отвориха се вратата и влѣзе Джимъ, заедно съ доктора. Въ отсъствието на Джимъ, баща му спѣше и като видя креватчето на сина си праздно, помисли, че е отишълъ да купи хлѣбъ за чайна закуска, както правѣше другъ пжтъ. Какво бѣще неговото очудване, когато видя непознатия човѣкъ, който държеше момченцето за ржка.

— Кжде е болната? — попита докторътъ. — Моля ви се покажете я по-скоро, че бързамъ.

Момченцето бързо отиде въ кюшенцето и като взе кученцето на ржце, поднесе го на доктора.

— Какво е това? — очудено попита докторътъ.

— Ето, това е моята болна... Имайте добрината, азъ ви моля, полѣкувайте я, съ умотителенъ гласъ промълви Джимъ и голѣмитѣ му очи се устремиха къмъ доктора.

— Какво си излислило, ти, глупаво момче! — строго каза баща му, като се досети, каква е рабо-